

Ve stínu Říše

SATINE
ZILLAH

František Kotleta

P. Schink, P. Stančík, R. Bureš, T. Bandžuch, J. Kotouč a další

Ve stínu Říše

Antologie české fantastiky

SATINE
ZILLAH

Boris Hokr, Leoš Kyša (eds.)

Ve stínu Říše

Antologie české fantastiky

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Tomáš Bandžuch, Roman Bureš,
Dan Černý, Pavel Fritz, Markéta Klobasová,
František Kotleba, Jan Kotouč, Míla Linc,
Lucie Lukačovičová, Petra Lukačovičová, Jakub Mařík,
Julie Nováková, Petr Schink, Kristýna Sněgoňová,
Petr Stančík, David Šenk, René Vaněk, 2017
Cover Illustration © Satine Zillah, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Preface © Martin Fajkus, 2017
Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, 2017

ISBN 978-80-7557-460-2 (pdf)

OBSAH

ODVÁŽNÁ ČTENÁŘKO, STATEČNÝ ČTENÁŘI

ČÁST PRVNÍ BOJ ZAČÍNÁ

Markéta Klobasová

ONI

Julie Nováková

OPONA PADÁ, HRA SKONČILA

Tomáš Bandžuch

JITRO PO ZLÉ NOCI

David Šenk

DÝM NAD MNICHOVEM

I. Láska bez hranic

II. Celá hořím, miláčku!

III. Poslední maso

ČÁST DRUHÁ BOJ ZUŘÍ

František Kotleta

DOS GROJSE GENARERAJ

Doslov
Pavel Fritz

TENKRÁT NA UKRAJINĚ

Petr Stančík

AHASWEHRMACHT

Petr Schink

MEYRINK

Roman Bureš

O LIDSKÉM DOBYTKU

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

Jakub Mařík

CHLAD VĚČNOSTI

Míla Linc

DOKUD NÁS SMRT NEROZDĚLÍ

ČÁST TŘETÍ BOJ NEKONČÍ...

Jan Kotouč

ARGENTINSKÉ PROBUZENÍ

1. Pověření
 2. Stopování
 3. Střetnutí
 4. Probuzení
- René Vaněk

DIGIMENGELE

Petra Lukačovičová

STROJ NA VÝROBU HAVRANŮ

Kristýna Sněgoňová

NA VLASTNÍ KŮŽI

- Den první
Den druhý
Den třetí
Den čtvrtý
Den pátý
Den šestý
Den sedmý
Den osmý

Den devátý
Den desátý
Den jedenáctý
Den dvanáctý
Den třináctý
Den čtrnáctý
Den patnáctý
Lucie Lukačovičová

JEDINÝ ČLOVĚK

Dan Černý

NACIMARS

ZABIJ SI SVÉHO NÁCKA

MEDAILONKY AUTORŮ

Markéta Klobasová (*1990)
Julie Nováková (*1991)
Tomáš Bandžuch (*1986)
David Šenk (*1977)
František Kotleba (*1981)
Pavel Fritz (*1968)
Petr Stančík (*1968)
Petr Schink (*1979)
Roman Bureš (*1975)
Jakub Mařík (*1981)
Míla Linc (*1982)
Jan Kotouč (*1987)
René Vaněk (*1983)
Petra Lukačovičová (*1984)
Kristýna Sněgoňová (*1986)

Lucie Lukačovičová (*1980)

Dan Černý (*1982)

Boris Hokr, Leoš Kyša (eds.)

Dobrá nácek, mrtfá nácek.

ODVÁŽNÁ ČTENÁŘKO, STATEČNÝ ČTENÁŘI

Jsem velice rád, že právě mně připadla ta čest, uvítat vás na prvních stranách této antologie. Předmluva obvykle bývá místem, kde páni editoři seznamují čtenáře s tím, v jakých bolestech se jejich projekt rodil a jaké hrůzostrašné problémy a překážky přitom museli řešit a překonávat, obvykle za skřípění zubů a nadprodukce potu, krve, slz a jiných tekutin. Naštěstí ale pánové Boris Hokr a Leoš Kyša uznali, že si tato antologie zaslouží poněkud originálnější úvod, a s úlevou to hodili na krk mně. (Ani si nepřejte vědět, za kolik nitek jsem musel zatahat, kolik laskavostí si vybrat a kolika lidem pohrozit, abych dosáhl svého.) Ptáte se proč? Protože tohle je antologie, jaká tu ještě nebyla. A já nejsem (zatím) spisovatel, takže to byla jediná příležitost, jak sem propašovat svoje jméno.

Netuším, koho ta myšlenka napadla jako prvního. Jestli to byl Boris Hokr, když seděl v oblíbeném křesle v póze do detailů napodobující jeho vzor Ernsta Stavro Blofelda se sklenkou dobrého vína v ruce a neodmyslitelným kocourem Brodym na klíně. Nebo Leoš Kyša, jehož široké slovan-ské tváři a statné postavě by ze všeho nejvíce slušel kožený kabát a brigádýrka s rudou hvězdou, jakou nosívali jen ti nejdrsnější komisaři Rudé armády. Každopádně, když mi ti dva oznámili, že budou dělat antologii povídek tematicky zaměřenou na nacismus a „nácky“, byl jsem stejně okouzlený, nadšený i znepokojený jako oni sami.

Jedna z nejzákladnějších literárních pouček totiž praví, že hrdina může opravdu vyniknout jen v případě, že má odpovídajícího protivníka. Vždyť, jak by to vypadalo, kdyby se hlavní

protagonista probojoval hordami odporných skřetů k finálnímu střetnutí s Temným pánem, jen aby vzápětí zjistil, že je to retardovaný imbecil s IQ šumící trávy. To by bylo prostě *faux pas*. Ostatně, právě záporáci bývají největší slabinou mnoha příběhů. Ne každý autor dokáže stvořit někoho takového jako Sauron, profesor Moriarty, Voldemort či Cthulhu. To jsou zlodušci, jejichž nechvalný věhlas už dávno přesáhl oblast literatury a udělal z nich součást popkultury. Jenže na každého takového připadá tuna zlolajného kanónfutu.

Náckové v tomto ohledu představují téměř ideální záporácký materiál. Jejich třetí říše byla skutečným impériem zla a temnoty, které minimálně o silikonové desítky prsa poráží vše, co kdy byli schopni vytvořit Sauron i jeho velký učitel Morgoth. Dokonce i klaun Pennywise by se cítil jako úplně neschopný brídil, kdyby se s nimi měl porovnávat v metodách, jak vyvolat strach a hrůzu. Navíc se nacistická mašinerie smrti ze všeho nejvčetněji přibližovala tomu, jak si lidé představují peklo. Jen nebyla zaměřena na trestání hříšníků, ale těch nevinných.

A co víc, tento obludný systém vyprodukoval stovky a tisíce nelidských zrůd bez jakéhokoliv svědomí a skrupulí, jež se pásly na utrpení jiných lidských bytostí. Jejich mozky byly plné zvráceností a z tváří jim sálal fanatismus, který nepřipouštěl pochyby. A co bylo úplně nejhorší, až do konce tyhle stvůry věřily, že dělají správnou věc a vlastně pracují ve prospěch vyššího dobra.

Je děsivé, jak jeden člověk a jedna ideologie dokázali zfanatizovat naprostou většinu národa, přimět ho zapomenout na lidskost, soucit a humanitu, aby jim na oplátku dali iluzi pocitu nadřazenosti a všemocnosti, jež ale stejně nakonec splaskla jako mýdlová bublina. A velikašské plány na světovládu skončily porážkou a pokořením. Nepřipadá vám v tomto ohledu Adolf Hitler skoro jako nějaký šílený čaroděj, který prostřednictvím krvavých obětí tisíců lidí hodlá vyvolat temnotu, aby

sloužila jeho plánům? A je mu přitom naprosto jedno, jestli zahynou nevinní, jeho nepřátelé nebo vlastní přísluhovači? Když už mluvíme o těch přísluhovačích, kde jinde byste našli tak odporné zjevy, jakými byli mistr lží Goebbels, manipulátor Bormann, padlý hrdina tlustý Göring či Anděl smrti Mengele.

Proti Hitlerovi byl Sauron naprostý amatér, protože měl jen devět Černých jezdců. Nacisté jich měli mnohem víc a většina jich chodila v černých uniformách se stříbrnými lebkami na čepicích a runami SS na klopách. Působí to sice poněkud klišovitě, ale černá má v řadách záporáků dlouhou tradici a tak nějak se hodí k jejich osudu. Takže by se mohlo zdát, že nácci budou ideálním prototypem zloduchů, které by autoři fantastiky mohli obsadit do svých příběhů. Zvlášť u nás, v zemi, kde to schytl Reinhard Heydrich, trojka nacistické mašinérie! A přesto se tu objevují spíše jen sporadicky.

Snad je to tím, že na rozdíl od všech těch legií zkázy, krvelačných skřetů, brutálních orků či rytířů chaosu a jejich pánů byli a jsou nacisté skuteční! A vzpomínky na jejich řádění jsou prostě ještě (ano, i přes sedmdesát let po jejich pádu) příliš živé, příliš děsivé a příliš nepochopitelné. Možná, že za pár stovek let upadnou v zapomnění stejně jako tolik jiných krutovlád a tyraníí. Ale spíše bych tipoval, že se jejich hrůzné činy zakódovaly do našeho podvědomí tak hluboko a výrazně, že se stanou synonymem pro skutečné a nefalšované zlo.

A právě to může být důvodem, proč naše fantastika obchází kolem nacismu spíše obloukem. Je rozdíl vymyslet si papírového zloducha a obdařit ho rádobymyšlenkami plnými temnoty a zla, a přivést na scénu nacisty s celou jejich zvrácenou ideologií. Jak se říká: Když příliš dlouho zíráš do propasti, začne se propast dívat na tebe.

Právě proto je tato antologie jiná než všechny ostatní. Editoři se totiž rozhodli ten pohled risknout. Díky jejich úsilí tak máte před sebou sedmnáct zastavení (podobnost s úspěšným

sovětským seriálem ze sedmdesátých let minulého století je čistě náhodná), ve kterých se čeští autoři fantastiky po svém vyrovnávají s nacismem, jeho zřůdností i protagonisty. A to nejen na bojištích druhé světové války či území třetí říše, ale na rozmanitých úrovních prostoru i času. Protože nacismus byl sice poražen, ale bohužel nezemřel s Adolfem Hitlerem.

Takže se připravte na příběhy děsivé i kruté, plné smutku i hrůzy, ze kterých vás bude mrazit, ale i takové, kde se budete moci zasmát. Protože i smíchem se dá bojovat proti zlu a temnotě, i když je představuje něco tak obludného jako Velkoněmecká říše. To ostatně činí i moji oblíbenci z kultovního seriálu *Haló, haló!* v čele s největším francouzským odbojářem René Artoisem...

Přeji tedy příjemné čtení a nejedno Bodré podoledne!

Martin Fajkus

ČÁST PRVNÍ BOJ ZAČÍNÁ

MARKÉTA KLOBASOVÁ

Chceme něco o Hansovi! *slýchala jsem často.*

Nacistický křivák sturmbannführer Johann Siegfried totiž nepřiřostl k srdci jenom mně, ale i těm pár čtenářům, kteří s ním už měli tu čest. Démonolog, co si vždycky najde skrytou cestičku, první Zřídla a stojí za vznikem legendárních prstenů pro celou SS, ten ve svém životopise přece musí mít celou řádku epických příběhů. Ne?

Má. Ale mě vždycky zajímalo, jak to všechno začalo. Prozření postav a zrod hrdinů mě baví, stejně jako hrátky s jejich plným potenciálem, kdy mění osud ř(Ř)íší nebo rvou na kusy reality... či svoje soupeře. (A znalí vědí, že Hans dokáže oboje.) Ale kde se v něm ta síla vzala a kde přišel k těm záhadným tetováním? Kdo vlastně Johanna Siegfrieda, jak ho známe z doby během války, stvořil?

Inspirací pro povídku Oni mi byla první německá expedice do Tibetu uspořádaná v roce 1939 pod patronací Ahnenerbe. Události v příběhu se však odehrávají o mnoho dříve, na úsvitu nacismu, kdy Himmler o své budoucí organizaci zatím ještě nemá ani tušení, Hitlera sotva pustili z vězení a Mein Kampf voní tiskařskou novotou.

Píše se rok 1925 – a v nepřístupných Himálajích číhají oni.

ONI

„Teď nemůžeme vyrazit.“

Johann Siegfried se podíval otevřeným křídlem stanu ven. Barevné modlitební praporky sebou ve větru šubaly jako lapení papoušci a nebe prošpikované vysokými štíty zasněžených hor, před chvílí ještě blankytně modré, se během pár desítek minut zatáhlo hutnými tmavými mračny. Vichr přinesl vůni mrazu a sněhu.

Bruno měl pravdu. Nemohli vyrazit.

Jako vždycky.

Johann začínal mít neblahé tušení, že pověřiví šerpové možná nejsou tak daleko od pravdy. Bylo to až příliš náhod najednou. A ti dva snědí, šlachovití domorodci s kůží jako sušené maso se něčeho doopravdy báli. Místo aby zalezli do stanu, jak mnohokrát při náhlé změně počasí radili jim, sebrali se a pospíchali na hranici tábora.

„Kam jdou?“ zpozorněl Manfred Jung, nízký, robustní mladík s módně podholeným sestřihem a diplomem z geofyziky. „Hej, Bruno! Doufám, že ti čmoudi čínští neberou do zajechů! I s naším těžce uloveným masem!“

„Nesou obětinu...“

Manfred se na Johanna otočil:

„Co?“

„To maso je obětina, aby nás to v noci nechalo být. A zároveň se modlí k duchům hor – proto ta snítka doutnajících bylin. Klasický očišťovací rituál.“

„To? Co to?“

„To zatím nevím...“

„Tos mě teda uklidnil,“ frkl Manfred.

Johann si ho však nevšímal. Raději se i přes kvílení větru, který začal tábor bičovat štiplavými vločkami, usilovně snažil

zaslechnout jejich slova. Ta čínská hatmatilka, která se lišila téměř údolí od údolí, mu však nedávala smysl. Což ho jako antropologa a tlumočníka zdejší výpravy dráždilo.

Johann počkal, dokud i šerpové nezmizí ve svém stanu, a pevně ten jejich, který sdílel s Manfredem a Brunem, zašněroval. Kvílivá bouře mezitím nabrala na síle a vztekle škubala tuhou látkou.

Takhle to bylo pokaždé. Když se už už blížili cíli – venku se rozpoutalo bílé peklo.

A Johann nebyl jediný, kdo si toho všiml.

„Taky vám přijde, jako by se nám na paty lepila neskutečná smůla?“ Manfred podrážděně hodil zmačkanou kuličku papíru do přenosných kamen a vzal do ruky odlitek obrovského chodidla. „Kdykoli konečně narazíme na ty stopy, tak se počasí zblázní a můžem začít odznova.“

„Stává se,“ pokrčil nevzrušeně rameny Bruno Schäfer, zoolog a velitel jejich výpravy, aniž by zvedl oči od čištění své pušky. „Pocasí v horách se někdy mění každou hodinou. Zvlášť v tomhle ročním období. Nebo snad začínáš být pověřčivej jako Gutnták s Natyrlichem, co?“ *Gutnták* a *Natyrlich* vyslovil schválně špatně, jako to dělali jejich čínští poskoci – byla to jediná německá slova, která znali, a podle toho jim také začali říkat.

„To jsem neřekl. Jenom mi to přijde divný, to je všechno,“ oponoval Manfred. „Jednou je to náhoda, dvakrát smůla. Ale třikrát...“

Třikrát je to zatracená smůla – ve které má někdo prsty, pomyslel si Johann, ale nahlas nic neřekl. Ne, dokud si to řádně neověří.

A proto, jakmile Bruno zhasl lampu a dech jeho společníků se prohloubil, vyklouzl s kožešinovou kapucí na hlavě do vánice.
